

Dag Ad,

Geweldig wat je hebt gedaan. Hoe je de poëzie tot je genomen hebt en voor de lezer relevante informatie hebt gepresenteerd.

Ik herken hoe je 'eromheen' dingen opzoekt. In mijn eigen uitgave (ik kocht hem in 2009 zag ik) die ik van de zolder haalde zag ik hier en daar een vergelijkbare aantekening of soms een voornemen dat ik nog iets wilde checken. Bijv het toneelstuk 'het haar van de hond' bij Blaffend naar kinderen. Ik keek meteen in jouw blog of jij het toneelstuk daar zou noemen. Dat bleek niet zo. Dan zal er ook wel geen relatie zijn.

Hoe dan ook als ik t.z.t. wreed geluk weer eens helemaal ga doorlezen lees ik jouw blog er naast. Dank. (Ik heb je nieuwe arbeid voor nu alleen wat oneerbiedig 'gescand')

Hartelijke groeten, Liesbeth.

Dag Liesbeth, wat leuk dat je reageert!

Ik lees dat zinnetje, dat jij opschrijft, "Blaffend naar kinderen" en denk: staat dat in Wreed geluk?

En ja, hoor, dan weet ik het weer. Er staat: Blaffend naar kinderen / bezig met hun luizen / bedriegt de hond zichzelf

Gedicht 6, in de reeks Een Aap in Efese, en dat slaat op Heraclitus, de Ionische wijsgeer, tot wie Claus zich aangetrokken voelt, omdat hij niet zoals Plato in essenties gelooft, maar in veranderlijkheden.

Een van de aforismen van Heraclitus luidde: ook honden blaffen naar wat ze niet kennen.

Claus verschuift de betekenis: de hond interpreteert de bezigheid van de kinderen als iets uit zijn eigen leefwereld.

En bedriegt zichzelf. Zo bedriegen wij onszelf ook keer op keer.

Ik hoop dat ik het goed begrijp. Tegen de tijd dat jij *Wreed Geluk* oppakt zou ik willen weten wat jij ervan denkt.

Ook de hartelijke groeten, Ad